

se kõige kiustlikum assi on se kalendri teine jäggo, kus juttud ja öppetused sees on. Egga seal kriipski luggejate melest ei olle — igas ühhel oma laido-kius.

Jätksin minnewal teisipäeval töö kallal, et pea otsas auras — uks läks lahti ja wõeras mees astus tappa, näust launis vihhane, ja küssis, kas kalendriteggi ja koddu. Minna mehhe apput näggü kartsin, salgasin ennast ärra ja vastasin: nüüd kül koddu ei olle, agga kelli kolm pärast lõunat kül saaks koddu olema. Mees küssis, kas ehet kalendriteggi ja tuttav ellen, ja minna ütlesin ja. Wõttis siis prasides ja usutades nõnda räkida: „Tarto linna teewad kalendri ja enam Virro keelt kui Wõrro keelt sees. Kas siis selget Wõrro keelt ei oska sisse panna? seddawisi kalender on keelemurre sõlk. Kui se Tarto kalender on, olgo siis ka Tarto keel. Panewad piho täis tühja Virrolri kokku ja kalender valmis.“

Minna pañin vasta: „Oho, Virrolane Tarto keelt veel selgemine oskab laita ja sõimata. Pealegi Wõrro kele räkijaid on piisut; pool Tarto maossa rahvast räägib Virro keelt, ja meie kalender ullaatab ka veel ülle Kuresare, Perno ja Willandi maossa.“ Selle vastusega mees ei tahnuud leppida, lubbas kelli kolm tagasi tulla ja kalendriteggi ja lehna anda.

Appo näuga mees läks uksest välja ja minna tänavin Jumalat, et jälle lahti sain. Agga armas luggeja, sedda sa issegigi read, kui

juhtumine inimeste akkas kiustama, et ta ühhe näppistamisega rahhus ei olle. Waña naine lompi jallaga astus tappa, ja nõnda laddinal ja wollinal akkas juttu viskama, et sõnadel wahhet ei olnud. „Siin need kalendriteggi ja on, ille-aea Mora juhhatas seie. Kas sanad! nemad ka kalendriteggi ja — kus siis selle aasta ilm jái? Minõ uks poeg Tallinnas raeworstiks, teine Tralliverres kubjaks, ja Tallinna poeg igga aasta ikka Tartust tellis kalendri aina ilma pärast, et Tartu ilm kõige mõnusam, ja kubja ammet foggoni ismaga ühte on kõidetud; agga siia olled jo ilma foggoni ärrasolkind, kudda kalendri palgelehhe vahhema külle peal on luggeda, sedda sulle Jumal andeks andko, ja seddawisi olled jo aastat kolm nelli meid petnud, ja nüüd västleiame tembu üllesse. Ja waña tarkusi ei enam foggoni kalendrisse ei panda, ei enam kuppe lastmist egga werre viskamist, ei laste wõerutamist, egga kapsta kasvatamist. Selle pärast on ka meie põlwe noor rahwas ni rumal. Nüüd ei olle enam teadagi, milla våaggi Pramburi läks, nüüd on kõik se armas ramatokene tühja lorri täis.“ — Ja seddawisi veel mõnedki teised sõnad laddinal suust välja joostivad ja ei olleks otta veel ni pea olnud — agga wõttis morikene tubbaka sartve taskust, riputas piisut pöidla tahha ja kui niinasse tubbakat tömbas, sain minna mahti oma juttu wahhele wallada ja ütlesin: „Kulla norik, egga ma kalendriteggi ja ei olle, et mulle siuid annad,